

ikke ment at burde stille nogen saadan Ændring til den nugældende Lovs § 1. Vort Forslags § 1 omhandler en Ændring i den gældende Lovs § 2, saaledes at § 2's første Stykke deles i tre Stykker. Det første Stykke af vor § 1 er det gamle første Stykke af § 2, men af Hensyn til de af mig antydede Ændringer, der burde foretages paa Grund af Lovens større Virksomhedsmaade, have vi stillet Forslag om de to andre Stykker i vor § 1, hvori Skovbrug og Landbrug tages med samt Skibsfart. Vort andet Stykke kommer saaledes til at omfatte „enhver, der mod Løn eller Vederlag ifølge Aftale eller et Tyendeforhold stadig eller midlertidig beskæftiges af en Arbejdsgiver ved Arbejde vedrørende Skovbrug eller Landbrug (herunder disses Bierhverv), Stutteri, Gartneri eller Planteskole; tilsynshavende og Arbejdsledere ved de under 2 nævnte Virksomheder dog kun, for saa vidt deres Vederlag ikke overstiger 2,400 Kr. aarligt“. Her er altsaa taget den samme Begrænsning for Arbejdslederne som for de industrielle Arbejdes Vedkommende. Vort Stykke 3 omhandler Skibsfarten og omfatter „enhver, der mod Hyre, Løn eller andet Vederlag eller som ulønnet Medhjælper hører til Besætningen paa et dansk Skib eller Fartøj, der sejler i eller uden for danske Farvande eller Vandveje“. Saa siges der videre, at der ogsaa skal henregnes til Besætningen enhver, der til en vis given Tid — naar Skibet befinder sig i dansk Farvand, paa dansk Ankerplads eller i dansk Havn — beskæftiges i Skibets Tjeneste. Disse falde ogsaa ind under Forsikringen. Der kunde jo tænkes forskellige Personer, som kunde være om Bord paa Skibet, naar det ligger i dansk Havn, eller hvor det i øvrigt er. Ombordværende Lodser ville saaledes være ulykkesforsikrede, men de ville maaske være det alligevel, naar nu Søfarten kommer med under Forsikringen. Foruden disse kunde der dog ogsaa her tænkes paa andre Personer.

Vor § 2 til Lovens § 3 søger yderligere at præcisere, hvilke Arbejdsgivere det er, der komme ind under Forsikringen. Den nugældende Lovs Affattelse synes os at være temmelig knap, thi der er andre Virksomheder, der beskæftige Folk i lig-

nende Fareklasser som dem, man her tænker paa at ville forsikre, og de kunde, naar man skal gaa efter Lovens strenge Bogstav, maaske unddrage sig en Forpligtelse, som de ikke burde være fritagne for. Vi have derfor ment, at der foruden dem, der nu staa: „Enkeltmand eller Selskab“, bør tilføjes „Stiftelse eller — hvad der i øvrigt følger af Forslaget — Rederi“. Der er jo forskellige Stiftelser, der drive Landbrugsvirksomhed i ret stor Udstrækning, saaledes Vallø, Vemmetofte, Sorø Akademi, og der kan ogsaa være andre, og de bør ikke unddrage sig den samme Pligt til at have deres Arbejdere forsikrede som andre Arbejdsgivere under samme Forhold have. — Til § 4 foreslaa vi følgende Ændringer: Til Nr. 3 tilføjes efter „Brøndsætning“: „Teglværksdrift, Drøning, Grøttegravning, Tilvirkning af Tørv, Gravning af Sand, Ler, Jord og Grus“. Teglværksdrift er nemlig nu kun inde under Loven for saa vidt angaar Driften omkring Maskinerne, medens det kan være tvivlsomt, hvorvidt Arbejdet uden for selve Teglværket, f. Eks. Læsning af Leret o. s. v., er med under Loven. I Nr. 4 a. foreslaa vi, at der efter „Nedrivning“ sættes Punktum, og at Resten af Stykket udgaar. Vi have ment, at der ved en Revision af den bestaaende Lov kunde opnaas Enighed derom. Under Behandlingen af den Lov, hvorved Dagpengene bleve normerede, og som blev vedtagen i Fjor, var der blandt de i Sagen interesserede absolut Enighed om, at dette Stykke burde udgaa. Jeg ved vel, at den højtærede Minister mente, at det vilde forandre for meget ved Lovens Princip, og at man derfor ikke den Gang burde røre derved. Jeg kunde den Gang ikke indse, at der var noget i Vejen derfor. Men i hvert Fald kan jeg ikke indse, at der, naar man som nu skal røre ved Lovens Princip, er det mindste i Vejen derfor. Der blev mellem 1ste og 2den Behandling af den lille Lov, jeg omtalte, af 15. Maj 1903, indsendt et Andragende til Regering og Rigsdag fra Arbejdsgivernes Forening, hvori de netop udtalte Ønsket om, at man maatte blive fri for denne Bestemmelse. De sagde i deres Andragende, at de Bygningsfag, som Sagen kom til at vedrøre, vilde faa en forøget Udgift til Forsikringen,